

JORDI PLAY

El periodista d'‘El Punt-Avui’ Jordi Panyella (Barcelona, 1966) explica a ‘Fèlix Millet, el gran impostor’ (Angle Editorial) tot allò que ha pogut esbrinar de “La trama secreta de l’espoli del Palau”: d’on sortien els diners, com se’ls apropiaven i en què se’ls van gastar Fèlix Millet i Jordi Montull.

A *Fèlix Millet, el gran impostor* parlu tant de periodisme com del cas Palau. Per què?

—És un joc de blancs i negres. El blanc és l’honestat periodística, que és com s’ha d’entendre aquest ofici, i el negre és l’impostor d’en Millet. El blanc és en Jesús G. Albalat, periodista d’*El Periódico* que cito de seguida per a reconèixer-li la feina dia a dia en aquest cas, com a periodista brillant, i també l’Oriol Martorell, que és l’antítesi d’en Millet. En Millet hauria de tenir prohibit d’esmentar l’Oriol Martorell, perquè en Martorell és la cultura en sentit ple.

—El pròleg ja és un exemple d’honestat. De seguida reconeix que “tot [...] no se sabrà”, que si el lector espera descobrir fins a l’última ramificació de la trama no li ho podreu descobrir. Quin és, doncs, l’objectiu?

—Això pretén, d’una banda, atrapar la gent i, d’una altra, fer un toc d’atenció a la professió periodística. Hi ha molts companys que tenen la virtut de fer veure que saben molt més que no saben. Al capdavall, sabem allò que les fonts volen que sapiguem. Però també explico que ens hi hem dedicat molt i anem tan lluny com podem. Aquest començament té aquest punt d’esquer.

—A diferència de molts llibres periodístics de factura ràpida, el vostre té estil, recursos literaris i humor...

—És que d’en Millet, se n’havia editat una cosa que no era sinó un resum de premsa enquadernat. Aquest llibre és de periodisme en sentit ple: cap enfora, d’un periodista que ha seguit el tema, l’ha investigat i n’explica tant com n’ha pogut saber; i cap endins, perquè m’explico a mi en aquesta faceta d’investigador periodístic. Té aquest doble vessant.

—Reveleu que el 1967 Fèlix Millet va tornar a Barcelona procedent de Fernando Poo, on era administrador d’una plantació de cafè i cacau. Potser va aplicar els seus coneixements de capatàs d’una hisenda colonial a la joia de la corona de la cultura musical catalana?

—Sí! Però ell seria més aviat el cacic; el capatàs seria en Montull. A més, a en Montull el veig molt capatàs, tal com me l’han descrit: un ésser bastant indesitjable per als seus treballadors, en el sentit de perseguir-los i fer-los la vida impossible. Per tant, veig en Millet com el cacic i en Montull com el capatàs que fa anar els esclaus com ell vol. A més, físicament, el paper li escau. És gran...

—Els treballadors li deien *el Gorilla*?

—Algú, al Palau, li diu *el Gorilla*. Per aquesta combinació de forma física i tarannà.

—Com entren en contacte Fèlix Millet i Jordi Montull?

—En Montull sempre ha anat de braçet d'en Millet i en Millet sempre ha tingut en Montull per a allò que ha necessitat. A través d'un negoci immobiliari a l'Ametlla del Vallès, amb què van fer molts diners. Quan en Millet aterra al Palau i comença a tenir necessitat de fer-hi obres, s'hi emporta en Montull, que s'autodefineix com a "expert en construcció", que vol dir tot i res, més ara que el sector s'ha demostrat tan poc sòlid.

—I Gemma Montull?

—Arriba després, a través del seu pare. No hi havia ningú més a Barcelona que la filla d'en Montull per a administrar les finances del Palau? Per què? S'hi incorpora en un moment en què la persona que se n'encarregava, la Rosalia Anglès —que no ha estat encausada per un pèl—, demostra que no serveix per a allò que ells volen, que és aquesta *tafureria* financera. Per això hi incorporen la Gemma Montull.

—Millet va ser president des del desembre del 1978 fins al 2009. Trenta anys no són massa perquè tanta corrupció i fatxenderia passe inadvèrtida?

—Sí. I això és una de les coses que intento respondre al llibre. Hi apporto moltes evidències: l'any 1984, el conseller Rigol, quan s'assabenta de diverses irregularitats, va anar de poc que no el despatxa, i finalment no ho fa. Ho sabia ell, ho sabia la seva directora general i em pregunto si ho sabia algú més. L'any 2000 hi ha un article revelador de l'Ernest Lluch a *La Vanguardia* que diu que al Palau estan més pels diners i per les obres que no per la música —i és molt clar què volia dir. Abans d'això un cantaire és apartat de l'Orfeó Català quan insinua que en Millet fa coses rares. L'any 2002 hi ha un informe de la Sindicatura de Comptes. Alguns dels autors d'aquell informe m'han dit que si el Parlament els hagués escoltat i els hagués fet fer un segon informe, al cap d'un any haurien descobert moltes coses, perquè haurien pogut anar a l'Orfeó i hi haurien descobert per on marxaven els diners. És clar, doncs, que hi ha moltes alertes que no

s'han pogut veure. Per què? Que cadascú en tregui les seves conclusions.

—En quina mesura la classe política és coresponsable de la impunitat amb què va actuar Fèlix Millet?

—Segons a qui ho demanes, en tota. Manuel Bertran, que és el president del Liceu i era vice-president del Palau, va dir al Parlament que ell es feia responsable i reconeixia la seva part de culpa per no haver vigilat. "Però això —va dir— ho elevo fins a la més alta instància del país." Si ho diu el president del Liceu, no ho diré jo.

—Hi ha cap polític que hagi mostrat penediment...

—No, tots han mostrat sorpresa. Hi ha polítics que haurien d'explicar què saben.

—Per exemple?

—Ja s'ha parlat molt de Convergència. Hi ha hagut comissions que ho han volgut investigar i el jutjat ja veurem fins on vol arribar. Si repasses l'agenda d'en Millet, amb ell s'hi ha reunit tothom. També del PSC. Per exemple, en Jordi Parpal, que va ser un regidor important de l'Ajuntament de Barcelona, hi surt com un dels que hauria intervingut en la negociació del famós hotel. Hi ha molta gent important que hi tindria coses a dir. El tema polític fa pudor, però la prova definitiva no apareix enlloc, i no és pas que el tripartit —amb tot el seu poder— no ho busqués per a retratar CiU. Si no ha sortit, potser és que no hi és.

—És també un fracàs de la societat? De la burgesia barcelonina?

—Sí, un fracàs social i cultural. Per a què el volem, el Palau de la Música? Per a anar a fer el paperina o perquè sigui una institució cultural que funcioni, amb concerts potentíssims, que generi músics de primer ordre. Sembla que es vulgui només per a lluir. Menys façana i més substància. Des d'aquest punt de vista és un fracàs: molta obra, però poca música. Que és, precisament, allò que denuncia Ernest Lluch l'any 2000. "Em diuen que al Palau no s'està per l'Orfeó." En general, tots estem més per la façana que no pel que hi ha darrere la façana.

—L'anècdota més vergonyant és la de contractar una empresa perquè li enregistre les pel·lícules pornogràfiques d'un canal de pagament?

—Aquesta és una de les que no s'han explicat fins ara. Algú pot dir per què he de contar aquestes anècdotes si

no són sinó això, però el cas del Palau és tan senzill com entendre que en Millet pensava que allò era casa seva, la seva empresa privada, que la feia funcionar i, per tant, podia fer-hi el que volgués. Per això es posa el sobresou il·legal —ja veurem si és legal o no— i es paga els viatges i, a més, com que té uns vicis, doncs també els hi paga el Palau. Contracta una empresa, amb diners del Palau, perquè li enregistri les pel·lícules pornogràfiques codificades i després ell se les pugui passar quan vulgui.

—Un personatge que no esperàvem trobar-hi, al llibre, és el jutge José Flors, que ara ha jutjat Camps, i que va tancar Millet a la presó pel cas *Renta Catalana* el 1983.

—Sí, el jutge no se'n recordava, ja. Es recordava del cas, perquè havia estat el seu últim cas a Barcelona, abans d'anar-se'n a València. Però s'ha de dir que, en aquella ocasió, Millet va anar a presó per una qüestió que després va tenir una repercussió penal mínima. Va ser condemnat per molt poc. Era el típic tripijoc financer que s'investiga per un possible frau als inversors i que, penalment, va acabar en no res. I, en aquell cas, la presó preventiva va ser molt rigorosa.

—Finalment, quant ha estafat?

—Com que he mirat de ser molt honest, he anat per la banda baixa. Hi ha dos peritatges. Un és el d'Hisenda, encarregat pel jutjat, i per tant no és de cap part. L'altre és fet pel Palau i és de l'empresa Deloitte. El primer ho xifra en 24 milions d'euros. Ara en fan un altre i aviat sabrem a quant pujarà. El del Palau arriba a 34 milions i encara s'ha de demostrar que siguin tants. D'aquests 24 milions, n'hi ha vuit que no puc col·locar. La resta han anat a la butxaca d'en Millet, a la d'en Montull, alguns a fundacions... Però n'hi ha vuit que no se sap on han anat. I això dóna per un altre llibre.

—A qui ha estafat?

—Tothom. Fins i tot els ciutadans que anaven a posar diners pels tubs de l'orgue. Em va impressionar molt el testimoni d'una ex-treballadora del Palau: "Jo —em va explicar— he arribat a dir-li a una senyora velleta que venia a posar diners per l'orgue, que no els hi agafava, que no els deixés aquí." Aquesta ex-treballadora sabia quin festival hi havia al darrere. Ha estafat tothom. És el gran drama.

Àlex Milian